

A 3. oldalon kezdődő régi füzet az un "Bünbánó, bünös Magdaléna" esetéről szól.

.....Magdolna pedig gonosz étellel élt,
Azért öhozzája szintén hét ördög fért,
A' bölcs magyarázó ebben pedig így ért:
Hogy hét ördög léssen hét halálos bünért.

Ugyan meg is lehet, mert az undok vétkeket,
Keresi az ördög, mint néki főtt étkez,
Azért ha melly ember szereti a' vétkeket,
Az ördög magának ott rak lelki fészket.

Azért Magdolna is sok rut vétkeket tett,
Sok gonosz ifjakkal gyakran ebédet ett,
Miért nevezet bünös egy Asszony lett,
Valamig Istentől bő kegyelmet nem vett.

Mint hogy a' gazdagság gyönyörűség fészke,
Sok vigasság nélkül nem esett jól étke,
Asztalnál pengett laczi hegedücske,
Titkon gyült szivében öregbedett vétke,
Isten igéjében ő nem gyönyörködött,
Ő cselekedetre nem is igyekezett,
Sok jó ifjakkal bokkrétákat kötött,
Kiknek süvegekre, fajtalanul feltött.

Kendőző vizeit előkészítette,
Mellyekkel orczáját gyakran kente, fente,
Gombostűjét néha megmelegítette,
Azzal szenöldökét megfeketítette.

A' szép kiskertben is nagy kevélyen sétált,
Néha meleg nyárban virágok közt is hált,
Lefektében pedig egy szóval sem hálált,
Világi dolgokban több örömet talált.

Ölibe ha vette varró ládúcskáját,
Ablakában ülve dudolta nótáját,
Világi énekkel tölté meg a száját,
Fütyölgyel tűzte-fűzte aranyszínü haját,

Bünben élő szivét megsebesítette,
Ő halálos sebét csak nem is sértette,
Az éhhalókat meg nem keserülte,
Alamizsna nélkül házából kiküldte.

A' szegényekkel volt felette kegyetlen,
Haragjában pedig engesztelhetetlen,
Csak a' maga kedvét kereste szertelen,
Tollas vitézekre vigyázott szüntelen.

Némellyekre pedig szemmel kintett titkon,
 Hogy ha kitekintett az üveg-ablakon.
 Noha idvezülni sokkal is jobb vakon,
 Hogy szemelkárhozni hamis látásokon.

Mártha pedig immár keresztény lett vala,
 És Krisztus Urunktól sokat tanult vala,
 De hogy öcsöse felől szomozu hirta halla,
 Szívében miatta erősen busula.

Vajha őtet,mondván,én mellém vehetném;
 És ha a ' Krisztushoz Magdolnát vihetném,
 Csak egy tanítását hallaná,elhinném,
 Hogy pokol tüzébök öcsémet kivenném.

Ő atyafiárt erősen búsula,
 Néha siralomban a' földre borula,
 Néha a' reménység szívében meggyula,
 'S jó szolgálójának ilyenképen szóla:

Eredj el Marczella gyorsan Magdolnához,
 Hogy jőjjön el,mondjad,mindjáraást házamhoz,
 Ugy Jerusálembe megyünk a' Krisztushoz,
 Ki a megtérőknek idvességés bot^{rt}hoz.

Kérlek,hívó el veled,ugyan ne hadd könnyen,
 Jól tudom szokását,hogy beszél nagy fennyen,
 De te ne félj tőle,szólj ugyan keményen,
 Gonosz bűneitől,hogy ő megrettenjen.

Magdolnához gyorsan eljuta Marczella,
 Hat,hét ifjak közzül mindenkinek szóla,
 'Összőne nékijek,'s előtte megállla,
 Akkor Magdolnának ilyenképpen szólla.

A' te nénéd Mártha néked azt izeni,
 Nem jó mindenkoron csak fajtalankodni,
 Téged most hozzá vár,'s veled akar jární;
 Jeruzsálembe hív idvesség'tanulni.

Ott vagyon a' Krisztus az Istennek fiija.
 Attya kegyelmének tündöklő zászlója,
 A' szép mennyországnak fényes koronája,
 Ki a' bünösöket ő magához hívja.

Hagyó el a' henyélést,'s igen gyorsan kellje fel
 'Meghagyá Asszonyom hogy ne hagyjakak el,
 Mert Jeruzsálembe mind együtt megyünk fel,
 Lelkünket ujjítsuk Isten igéjével.

Szinte az most gondom: "elel Magdolna,
 Csak kisebb gondom is annál nagyobb volna,

Inkább ő is bátor közöttünk tombolna,
"Hogy sem haszontalan helyen farsangolna.

Nincsen semmi gondom szentség tanulásra,
Bőven kell főzetnem nékem vacsorára,
Azonban felugrik, 's futa a konyhába,
Akkor úgy kiálta Marcellának hátra.

Eredgy gyorsabn haza,mondjad a' nénémnek,
Vendégeim vannak,bizony nem mehetek,
Nemes nemből valók,nem embertelenek,
De méltán megszólnak,ha háztól elmegyek.

Ezzel a' szolgáló mégyen hazafelé,
Ő kegyes asszonyát imádkozva lelél,
Mit hallt 's mit látott végre megbeszélél,
A'mellyekért Márthát bubánat betelél.

Egy egész nap estig bujában sirt vala,
Szájáva kenyeret,vizet sem vett vala,
Az Istennek sirva úgy könyörgött vala,
Hogy megtérő lelket Magdolnának adna.

Megjelennék néki éjszaka lelkében,
Hogy attyafiával maga légyen szemben,
Fedje meg haraggal,intse is csak szépen,
Igy megyen Magdolna fel Jeruzsálemben.

Azért a' szép hajnal hogy felpirosula,
Mindjárt kegyes Mártha öcscséhez indula,
Az úton magában erősen busula,
Mikor odajutván,öcscsének így szóla:

Édes kedves öcsém,Mária Magdolna,
Melly jó akarattak szivem hozzád volna,
Melly idvességedre atyádfija szólna,
Örülne a lelkem,ha nálad szóm fogna;

Kérlek édes öcsém nemzetünk' virágát,
Édes nemzetünknek megmaradott ágát,
Ne szennyezd rut hirrel Atyánk' koporsóját,
"Hogy közönségesen ne szenvedjük búját.

Hagyd el e' világi rut gyönyörüséget,
A' trágár ifjakkal való vendégséget,
A' kegyetlenséget,'s a' nagy kevélységet,
Elhiddm hogy pokolnak ezek visznek téged.

"Nincsen semmi haszna a' világi jóknak,
Mint a' füstés pára hirtelen elmulnak,
Egy szempillantásban tőled elfordulnak,
Az halál póstái mihelyt nálad szállnak.

4

Tudod e! a'halál senkinek sem kedvez,
Gyorsan járó nyila eljut mindenekhez;
Siralmat zendit fel, valahová evez,
Nincs benne irgalom, nem tud kegyelemhez.

Ifju erődben ha mostan örvendezhetsz,
És ha vigasságban egy kevésbé lehetsz,
Ha még vig orczával egészségbe élhetsz,
Holnap sárga színben koporsóban léphetsz.

Onnét ismét néked fel kell ám támadnod,
Az ítélet napján elé kell állanod:
A' te büneidről számot is kell adnod,
Jaj! jó öcsém, akkor hol kell megmaradnod?

Azért életedben ha mi vagyon hátra,
Fordítsd az isteni kegyes szolgálatra,
Hogy mikor jutandasz halálos órádra,
Lelkedet örömmel bizhasd szent Uradra.

Vajmi édes dolog az Istent szolgálni,
Az elvesztő bűnnek gyorsan bucsut adni,
Ezét jobb a' Krisztussal örökké vágadni.
Hogy sem mint pokolban végtelenül sirni

Azért édes öcsém, ne tégy but szivemben,
Ne mozdíts több sirást szomorú lelkemben,
Hanem készülj gyorsan, jer Jeruzsálemben.
Az Idvezítőnek vedd szavát füledben.

Szivednek megérted lelki vidulását,
Csak egyszer hallod is Krisztus tanítását,
Attya kegyelmének gazdag kiosztását,
Megtérő bűnösnek szép vigasztalását.

Immár kelj fel, gjere, mert csak alig várlak,
Az örök életnek utjára most hivlak,
Velem egy méhből jött gyönyörű szép alak,
Indulj idvességre, bizony itt nem hagylak.

Hogy beszédét Mártha elkezdé végezni,
Mária Magdolna kezdé gondolkodni,
Ugy tetszik, szivében megkezde lágyulni,
És ilyen értelemmel kezdé beszélgetni:

A' te intésedre mit nem cselekedném,
Im' majd elkészülök 's elmegyek jó néném,
De talán azt várod, hogy gyászba öltözném
Ékes ruháimat magamrul levetném.

Ó akaróimat, hogy mind hátra hagynám,
Vitézlő rendeknek egy szómet sem adnám?

Illyen szándéko-dat jó néném ha tudnám,
Csak egyet se lépnék, inkább itt alunnám.

~ecsületlenségre fejemet nem adhatd,
Utban lakom, 's hozzám víkéz nép tart, tudhatd,
Kiknek lovok, hideg télben is jól futhat,
Én nem ronthatom el a' nagy országutat.

~ondolá a nánnye, de csak most eljőnnél,
~em kívánnág tőled, hogy gyászba öltöznél,
Krisztus intésében csak részes lehetnél;
A' világi jóktól, tudom, bucsut vennél.

~eruzsálem felé ottan indulának,
Sok szép dolog felől az utba szóllának,
A' mint a' szokások az attyafiaknak,
A' kik szeretettel egymás között vannak.

Hogy Jeruzsálembe jutottanak vala,
Az Ur Krisztus felől tudakoznak vala,
Megértik, hogy csak most Templomba ment vala,
Azért is utánna gyorsan mennek vala.

Hogy prédikállani Krisztus előlállá,
A' felgyült sok népnek szólni akar vala,
Eljuta Magdolna mint egy kevély páva,
~inden felé vigyáz, öltözeti czifra.

Aranyperecz vala karjában 's könyedén
Aranyba foglalva, drága füző mellyén,
Virágus smaragdus tündöklék két fülén,
Fénylik a' drága-gyöngy a' szoknyája peremén.

Kit a' Jézus Krisztus mikoron megnéze,
~int egy kárhozarta valót úgy teninte,
Mellybe Magdolnának szive megrettene,
Mintegy sárga halott, olyanná lőn szine.

Igen nagy félelem érkezék szivébe:
Ugy tetszik hogy éppen meghidegült véfe,
Elhagyvén ereje, gyorsan esik térdre,
Siralmas szemeit forditá a' földre.

Kétségbessésnek nem sok hja vala,
Egy szempillantásban szintén elvész vala;
De hogy hervadt színét Mártha nézi vala,
Akkor lassusággal öcscsének így szólla:

Ne félj, bátorodjál, majd vigasztalást vész,
~ogy ha életednek jobbulásában lész,
Ha jó reménységgeé az ur Krisztusra nézsz.
~egkönyörül rajtad, majd kegyelmesen néz.

6

A'mellyért Magdolna szive megörüle,
Siralmas szemeit azután megtörlé,
Nagy alázatosan Krisztus megtekinté:
Kemény tekintettel többé nem tekinté.

Mert látta szivében élte jobbulását,
Penitenciára hittel indulását,
Sok bünei ellen lelki harczolását,
Azért így inditá Krisztus tanítását:

Én vagyok a' Krisztus az Istennek Fija,
Atyám kegyelménél kiosztogatója,
Lelki betegeknek hasznos orvoslója,
A' bün békójának megoldozgatója.

Valakik a bünnel eddig fáradtatok,
'S annak terhe alatt lecsüggött nyakatok,
Ideje nyugodni, hogy munkálkodtatok,
'Öjjetek hátm hogy már meg is újuljatok.

E' világi romlást bizony nem kiváánom,
De sőt a' világért váltságul adatom,
Atyám akaratját néktek prédikálom;
'S a' megtérő bünöst nagyb örömmel látom.

A' jól lakott méhnek nem szükség a' virág,
Az egészségesnek nem kell az orvosság:
De a' setétségben, kiket tartá' rabságn
Azoknak küldetett általam szabadság.

Emberi nemzethez átyám szerelmiért,
'ocsáttattam tőle a' vétkes világért,
Hogy a' megtérőknek iszonyu vétkekért,
Halálba álgozván, ontsak ártatlan vért.

Légyen hallgatóim szivetek példája,
Egy asszony-állatnak elveszett drakmája,
Melly hiven keresi kezében gyertyája:
Meglelvén szomszédit viagsságra hívója.

Halljátok példában egy elveszett juhót,
'i a' sereg nyájából mikor elmaradott,
Hogy hamar a' pásztor utána fáradott,
'it meglele, vállán vigan vissza hozott.

Egy tékozló fiu megunta hazáját,
Részét is kivévév, elhagyta jó "tyját
'ertelmes életnek vontá bűdös hámját,
'iglen elköltötte utolsó batkáját.

De mikor vissza tért vétkeből attyához,
Azonnak az Attya ujára gyűrüt hoz,

Egyes szívet mutat a' siránkozóhoz,
 Barátit jól lakni ültetvén asztalhoz.
 Elveszett drakmának én vagyok gyertyája,
 Eltévedt juhoknak vagyok őrt-állója.
 Tékozló fiunak Attyához hívója,
 Bűnökért siróknak megvigasztalója.

Valaki énbennem igaz hitet hiszen,
 A' szenirás szerént rólam vallást teszen,
 Győzedelmez azon a' halál nem vészen,
 Az én örökömben kedves vendég leszen.

Nem az igazakért jöttem a világra,
 Hogy azokat hívjam megjobbulásokra,
 De a' bűnösöket penitenciára,
 Hivom, sok vétkeknek megsiratására.

Ha ki pedig megtért, bűneit hagyja el,
 Hittel bizonyítsa, jócselekedettel,
 Mert csak Uram! Uram/ lassu énekléssel
 Az örök életre senki nem mehet fel.

Az én beszédemet a'ki csak hallgatja,
 Füle mellett pedig folytában bocsátja,
 Az olly ember házát fővényre rakatja,
 Hamar szörnyü kárral a' zápor elrontja.

A'kik pedig engem örömet hallgatnak,
 Szófogado szívet intésemnek adnak,
 Azok kősziklára palotát csinálnak,
 Nem árt a' zür-zavar lelki szép házaknak.

No azért valakik szómat hallgatjátok,
 Boldogok úgy lesztek, ha megfogadjátok;
 A' sok gonoszságot ti mind elhagyjátok,
 Az én Atyám néktek úgy leszen Atyátok,
 Az örök életre a'ki akar menni,
 Az Isten törvényét kell annak követni,
 Sok háboruságot örömmel szenvedni,
 Az igazság mellett nyavalyát viselni.

Lelki koronátok akkor készítettik,
 Mikor testeteket értem ütik 's verik,
 Gyazdgg jutalmatok mennyben letétetik,
 Mennyország kapuja néktek megnyittatik.

'astagodjatok hát igaz szeretettel,
 Hogy gyümölcsözzetek jó cselekedéttel,
 Tündököljék lámpástok világos tüzekkel,
 Hogy ne vesszetek el a' bolond szüzekkel.

Sőt alamizsnát is gyakorta nyujtsatok,
Mennyben kincses ládát az által tartsatok,
Ha csak egy pohárban hideg vizet adtok,
Még azért sem vész el méltó jutalmatok.

Meg ne utáljátok a' nyomorultakat,
Kérlek, segéljétek a' szegény árvákat,
Látogassátok meg a' betegágyakat,

Aiben nyögő teste élte alig akad,
A' jövevényeket hozzám eresszétek,

A' ruhátlanokra gondot viseljétek,
A' szegény rabokra megemlékezzétek,
Hogy soha pokolban rabok ne legyetek,

Mert mikor eljövök angyali seregben,
Ülvén dicsőséges királyi székemben,
Minden Nemzetségnek, hogy jutnak előmben,
Igy fogok szólni a' nagy ítéletben:

Ti jobb kezem felől álló kegyes népek,
Hitben 's irgalmasság-tételben is épek,
Atyám örvandetes áldásában szépek,
Fényes országomnak birására jertek.

Mert mikor én voltam, ennem ti adtatok,
Mikor megszomjuztam, innom is adtatok,
Ruhátlanokromban meg is ruháztatok,
Beteg 's fogoly voltam, láttam, fáradtatok.

Hogy cselekedtétek azt a' szegényekkel,
Az irgalmasságot a' szükölködőkkel,
Tanítványim közül bár csak kisebbikkel,
Cselekedtétek azt az önnön fejemmel.

De ti, kii bal kezem felől állattatok,
A' jövendő kinra megszomorodtatok,
Mint hogy igen gonosz Sátányok voltatok,
A' pokol nagy kinja lészen jutalmatok,

Ti köztetek sokat szomjuztam, éheztem,
Jövevény's ruhátlan tömlöczbe vetttettem,
Sokszor nagy betegen keservesen nyögtem,
De soha tőletek meg nem segítetttem.

Nem közlétek semmit jó tanítványokkal,
Gonoszul éltetek a világi jókkal,
Csak hasatok hizott nagy gazdsságokkal,
Háládatlanságot így tettek magammal.

Azért menjétek el az örök pokolra,
Ólthatatlan tüzzel székrazó habokra,

9

Külső setétséggel megtarhelet napokra,
Végtelen csikorgás szálljon fogatokra.

Igy a' hitetlenek tűzben sokan Vesznek,
Soha örvandetes napra nem eveznek,
Szent életre pedig a'kik igyekeznek,
A' szép boldogságnak örökösü lesznek.

A' megtért bünösnek nincs pokolra utjam
A' hivek pályáját ha igazán futja,
Mert piros véremnek mellemen majd kárja,
Fénylik; a bünöst szépen megtisztítja.

A' kik intésemnek örömet engednek,
Penitenciával bünnek véget vetnek,
A' szép mennyországnak birtokában lesznek,
Elhervadhatatlan koronákat vesznek.

Mert a' végső napon trombita-zengésben,
A'ihivom a sírból megdicsőült testben,
É is viszem őket az örök életben,
Hol örökké lesznek az én örömemben.

-
Második része.

Ezt hallván Magdolna örömeben sirni,
Lelkében pedigleg kezde örvendezni,
Czifra öltözetit magáról leveti,
'S illyan értelemmel kezde beszélgetni:

Oh áldott szép napnak gyönyörű órája,
A'mellyen a' Krisztus lelkem órállója,
Vigad immár lelkem,ki az élet fája;
Isten irgalmában nem lesz nyavalyája.

Óh,örvendetes nap,mellyen én felkeltem,
Az óra is áldott,mellyben ide jöttem,
Krisztus intésére ugyan megéledtem,
Kárhozatos bünét lelkemnek letettem.

Elhagylak világnak rossz gyönyörüsége,
Mellyen eddig szívem mosdatlanul ége ,
Az Ur JézusKrisztus lelkem segtitsége,
Sok rút vétkeimnek légyen azért vége.

Elvesztő gazdagság,mellyel bővelkedtem,
Gonosz nyájas tréfák,kiket kedveltettem,
Czifra ruha kiket kevélyen viseltem,
Mind elmaradjatok;nem kelletek nekem.

Mert magamat adom az én Krisztusomhoz,
Bünös sebeimnek kegyes orvosához,
Majdan leborulok sirva lábaihoz,
Tudom,hogy nekem is ingyen kegyelmet hoz.

6

Nem maradok tőle többé el sehova,
Hozzá hallgatok már éltemben mindenha,
Véle járok, kelek, megyek valahova,
E' világi kincsnél mért jobb egy szép szava.

Óh én életemnek édes vezérlője,
Atyád' haragjának megengesztelője,
Vétkes embereknek békesség-szerzője,
Jesse gyökerének virágos vesszeje.

Im tehozzád jöttem, tégedet kereslek,
Fáradhatatlanul éltemben köveztlek,
Vétkeim kerülöm, csak téged szeretlek;
Ne hagyj büneimben megepednem, kérlek,
Mert meggyógyul lelkem kegyes intéseddel,
Szent tanításodat tőlem hát ne vedd el,
Vétkeim csomóját, kérlek, hát temesd el,
Anger mélységében bűnömöt meritsd el.

E' szók közt Magdolna vala siró szemmel,
Néha reménységgel 's néha félelemmel,
Idvezítőnk pedig teljes kegyelemmel,
Szólott Magdolnának ilyen értelemmel.

Ne félj, hanem remélj, Méria Magdolna,
Mint a' Jordán vize bűnöd, ha úgy folyng,
Benned pedig hited, reménységed volna,
Megtérő szivedről vétkeid mind elfolyna.

Ne félj, bennem remélj, vétkeidet elhagyjad,
Jó cselekedteid te magadat adjad,
Az én országomért házadat elhagyjad,
Örök életre jutsz, csak szómat fogadjad.

Ne félj, hennem remélj, mert ha jó hitben élsz,
És az idvességét minden vétkeidre letészs, z,
Isten' kegyelmében megújult szívet vészs, z,
Az én asztalomnál te egyik vendég léssz, z.

Ezen a Magdolna igen megörüle,
És az Ur Krisztusnak lábaihoz üle,
Nem távozzhatik el semmiképpen tőle,
Tanítását hallja mind szíve mind füle,

Urunknak szent testét gyakorta kenettel,
Meggente Magdolna igaz szeretettel;
Lábait is pedig keserves szemekkel,
Öntöztvén, törölte hajával 's kezével.

Teljes életében szent életet vislet,
Ördög tanításnak nem keresett hitelet,
Megtérése után bűnnek nem adott helyet,
Azért elhiszem, hogy örök életet nyert.

Innét minden ember tanuljon jobbulást,
Senki ne keresse a' bűnbe borulást,
Melly után vonzza a' kínba szorulást,
Élj úgy, hogy pokolban a' tüzet meg ne lásd.

Légyen most itt vége rövid életemnek,
Mit tükörül irtam minden vétkeseknek,
Szánom, hogy e' bűnnek sokan csomót kötnek,
És a' megoldásra nem is igyekeznek.

Ezt harminczkettőben ezerhatszáz után,
Szép pündösd havának kezdetére jutván,
Kéz Apostoloknak örvendező napján;
Irtam mindnyájunknak bűneit siratván.

/1632. pünkösdi hava

Vétkes életünknek megjobbítására,
Az Istenhez térő útnak járására,
Szépen juthatsz nézvéen e' Históriára;
Mária Magdolna kegyes példájára.

Azért e' munkámat kérlek, vedd jó néven,
Több dolgok közt ez se légyen hát kedvetlen
Szíved jobbulásra példát is vehessen,
Mért Isten áldjon téged kegyelmesen.

11

Penitenczia-tartó az az
Bűneit sirató léleknek keserves Fohászzkodása,
Mellyet versekbe szedetvén egy kiadó, mások vigasztalására
ki is bocsátott.

Szentséges Ur Isten, ki lakozol Mennyekben,
Uralkodva vigadsz Királyi székedben,
Hozzád folyamodom siralmas ügyemben,
Mert előtted lelkem nem bújhat rejtekben.

Zokog keservesen szívem szüntelenül,
Mert bűnökkel teljes lelkem képtelenül,
Mint a' vak ugy megyen bűnre szemtelenül,
Jót is nem tehetek segítséged nélkül.

Azt megvallom Uram, ellened vétettem,
Megtiltott almából az Ádámmal ettem,
Parancsolatidat számtalan megszegtem,
Mellyel kárhozatot lelkemnek szerzettem.

Bizonyjal jól érzem éltemnek rútságát ~~Tapasztalom~~
Tapasztalom, 's látom éltemnek sok mocskát,
Melly megnehezíti szívemnek fájdalmát,
Mivel megbántottam Mennynek Alkotóját.

Oh könnyhullatásnak kifolyó árjai!
Molyjatok szívemre zúgó patakjai,
Hol vagytok éltemnek szerencsés napjai?
Bűnömöt sirató napomnak órái?

Péterrel elkezdem én is bűneimet
Siratni, 's könnyekkel áztatni szememet,
Keserves jaj bántja elbágyadt szívemet;
Mivel eltagadtam sokszor Istenemet.

Érzem jól magamban, hogy nagy gonoszságom
Előttem, mert látom tett sok álnokságom,
Kedvem elrejtett 's van sok szomorúságom,
Ki miatt elveszett minden vigasságom.

Te ellened Uram, számtalan vétettem,
Middőn olly nagy bátran gonoszt cselekedtem,
Teljes életemben sok bűnt tettem 's nyeltem,
Middőn mint a' barom, bűn-tételre mentem.

Elégtelen elmém, hogy elő-hozhassam,
Éltemnek rútságát hogy magyarázhassam,
Erőtlen én nyelvem hogy megszámálhassam,
Bűnömnek rútságát hogy számban adhassam.

rettegés, törődés engem igen emészt,
Gyötremel, 's fáradság nagy hirtelen epeszt,
És nagy szomorúság hirtelenül ijeszt,
Bűnömnek soksága alig hogy el nem veszt.

Nem csak külsőképen a' bűn reám ragadt,
 De belsőképen is rút férgé rám fakadt,
 --incsen olly rész bennem, mellyen bűn nem akad;
 Melly az én szivemben engem szörnyen faggat.

Én bűn'tengerébe még akkor akadtam,
 Anyámnak méhében a' midőn fogantam,
 Első éjjel mindjárt bünt magamhoz szoptam,
 Honnét való magból bűnre úgy származtam.

Aerek égen mennyi csillagoknak száma,
 Felhőből essőnek mennyi csépp hullása,
 Világban embernek lélekzet adása,
 Ezeknél bűnömmel majd több felmulása.

Vajha ó azon nap, a' mellyben vétkeztem,
 Setétebb volna, mint kiben a' bünt tettem,
 Nem láthattam volna fényét hogy elestem,
 Mert nincs olly bűn, mellybe bé nem keveredtem.

Én gonosz példámmal sokan már elestek,
 Jeles fogadások megvesztegetődek,
 Midőn oh nagy bátran sok bünt cselekedtek,
 Bűnnek tömlöczébe nyakkal bevettettek.

Te hozzád óh Uram! könnyes szemeimet
 Felemelem, 's öszve-teszem kezeimet,
 Megaláztván mostan méltatlan szivemet,
 Hozzád úgy fordítom én könyörgésemet.

Káinnak nyomdokit tudom elkövettem,
 Midőn Felségedet vétekkkel illettem,
 Megaláztván magam, most te hozzád jöttem;
 Lelki szemeiddel most megtekinttettem.

És nem azért bánom minden vétkeimet,
 Teljes éltemmel tett cselekedetimet,
 Hogy elvesztem azzal Mennyei kincsemet,
 Hanem hogy meg bántottam és Istenemet.

Jelenléted előtt ki fogadást téssen,
 Ezerszer meghalni inkább készebb léssék,
 Hogy sem te ellened már többé én vétsek,
 Tudom hogy bő zsoldot te tőled úgy vészek,

Te Uram hát nékem adj szent Malasztodból,
 Kimerithetetlen irgalmasságodból;
 Hogy megmenekedvén bűnnek rabságából,
 Bánhassam vétkeimet lelkem' fájdalmából.

Siratom szüntelen számtalan bűnömet,
 Keserves óránként súlyos vétkeimet,
 Előtted felnyitom siralmas szívemet,
 Mosd el kegyelmedből lelki sebeimet.
 Istenem! el ne vess cselekedetimért;
 Tudom jött világra Fiad bűnösökért,
 Az eltévelyedett Ádám fiaiért,
 A' magas Keresztfán ki ontott piros vért,
 Reám ki emelted régi haragodat,
 Vesd el Uram Isten! fordítsd rám arczodat,
 Szánjad meg tenéked könyörgő szolgálodat,
 Tekintsd kegyes szemmel siralmas árvádat.

Ah! ne tekintsd Uram súlyos vétkeimet,
 Sokszor ellened tett számtalan bűnömet,
 Ifjúságban való gyakor életemet,
 Inkább nézzed, kérlek, te nagy érdemedet,
 Tőlem se vonjad meg irgalmadnak irát,
 'S kegyelmességednek sok bővséges javát,
 Gyógyítsd meg lelkemenek avult rút sebeit,
 Hadd láthassam mások tapasztalt erejit.

Olly reménység táplál, mint bűnös Magdolnát,
 Lám kedvedbe vévén Péternek siralmát,
 meghallád kereszten függő tolvaj szavát,
 Nekie megadád Mennyeknek országát.

Félek, mert illik egy bűnös Magdolnához,
 Kérésim nem érnek Péter siralmához,
 Mint bűnös Magdolna Felséged' lábához,
 Leborulván futok Menny's földnek Urához.

Oh felséges Isten, ki a' bűnös vesztét
 Nem kívánod, tudom az ő veszedelmét,
 Hanem hogy élhessen, várod megtérését,
 Megtérvén mēadod néki ígért bérét,

Hogyha bárkájában Noé egy galambot
 Vizözön vesztétől épen megtarthatott.....?

/a historikus epikus anyag-sajnos- a 20.oldalon így ért véget/.

E 17.századi ,ritkaság számban menő, his óriából kiolvasható az alábbi
 /sorkezdő/ mondat: SZABO PÉTERNEK VÉTKÉJT SIRATÓ FO/hásza?/-feltehe-
 tően 2fohásza" lenne a kiagészithető szó/a hiányos oldalak strófáin/.